

Obnova ljubljanskega gradu postaja resničnost

milijonov dinarjev, to je verjetno dosti velik davek, ki smo ga plačali doslej. Takojšnja zaščita poslopja zahteva utrditev grajske lupine, sanacijo stropov, ureditev odtoka vode in novo streho.

Vprašanje pa so finančna sredstva. Kdo bo pripravljen vložiti milijarde in obenem vsako leto plačevati vzdrževalna dela. Zato se bo moral grad delno sam financirati z ureditvijo kulturnih prostorov, galerij, kinoteke, restavracije in avditorijev. Seveda je to vprašanje še odprto. Stališče, da bi grad sanirali, je podprla tudi mestna konferenca SZDL in ljubljanska mladina. Predlog o uporabnosti grajskih prostorov pa bo šel še v širšo razpravo. Ustanovljen bo tudi odbor za spremljanje in politično vodnje sanacije ljubljanskega gradu. Odbor bo usklajeval dogovarjanje o izhodiščih in ciljnih programa pa tudi njegovo ureničevanje.

Ob tem je treba omeniti mestno konferenco ZSMS, ki je takoj reagirala. Mladi so pripravljeni pri sanacijskih delih sodelovati z mladinskimi delovnimi brigadami.

IZTOK LIPUŽIČ

(Nadaljevanje prihodnjic)

Vidimo ga vsak dan iz vseh smeri. Domač nam je in navdaja nas z občutkom varnosti. Morda ne tako kot v 15. in 16. stoletju, ko so se ljudje zatekali v njegovo okrilje pred Turki. Toda čutimo, da nam pripada in mi njemu! To je ljubljanski grad. Utrdba, nato sedež deželnega glavarja, tudi zaporniki so rožljali z verigami na njem. Le nazadnje je nudil streho socialno šibkim občanom.

Sedaj, po stoletjih njegove bolj ali manj »funkcionalne« uporabe, je napočil trenutek, ko smo vsi delovni ljudje, delovne organizacije in družba nasploh moralno in idejno primorani, da ga obnovimo in mu damo spet funkcijo, ki si jo po tako dolgem bedenju nad Ljubljano zasluži!

Grad so začeli obnavljati že leta 1964, ko je Zavod za ureditev stare Ljubljane izselil vse prebivalce iz gradu v nova stanovanja. Takrat se je v očeh vseh, ki so se in se še bodo ukvarjali s projektom gradu, rodila misel in želja približati grajski kompleks prebivalcem Ljubljane in turistom. Razgledni stolp gradu je še sedaj, ko so vse dejavnosti na gradu že zdavnaj zamrle, druga najbolj obiskana turistična točka v Sloveniji.

Grajsko poslopje, ki kaže vse znake propadanja, moramo obnoviti. Treba se je zavedati, da je grajski hrib s svojimi zelenimi površinami vključen v mestno središče. Že leta 1965 so izdelali ekonomske in tehnične projekte za sanacijo. Ker stoji grad na robu griča, se pojavlja vrsta dodatnih težav. Meteorne vode, ki nekontrolirano odteka, so in še povzročajo nenehne premike in drsenje. Grajsko poslopje se premika v tri smeri, s tem pa nastajajo težko popravljive razpoke v nosilni konstrukciji in zidovju. 12 let vsakoletnih manjših sanacijskih del in 15

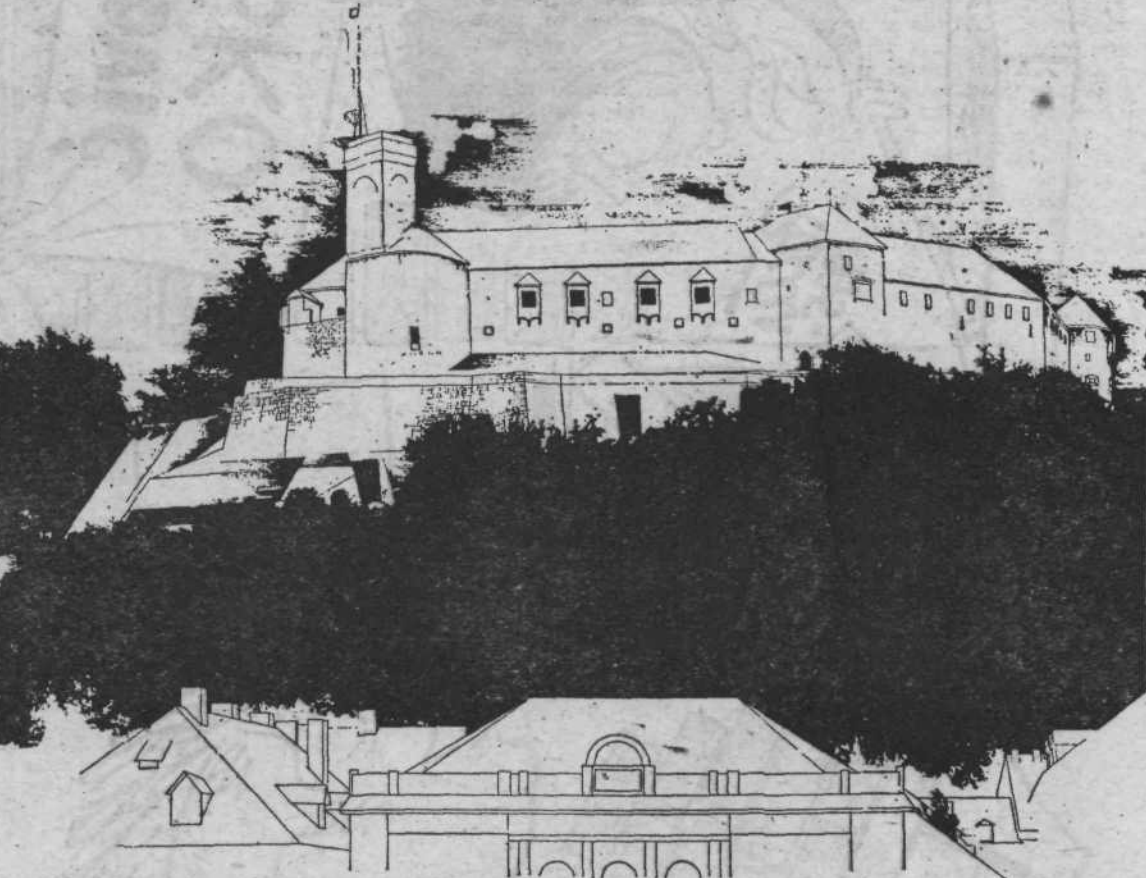
Dobile so ga mnoge ljubljanske delovne ženske kot darilo za svoj praznik. To so bile vstopnice za prireditev na Gospodarskem razstavišču, kjer je gostovala ekipa ene naših najboljših televizijskih humorističnih oddaj — beograjskega Gledališča v hiši. Mnoge ljubljanske sindikalne organizacije so se namreč odločile, da bodo delovne ženske obdarovale z vstopnicami in jim tako zagotovile vesel predpraznični večer.

Dvorana na Gospodarskem razstavišču je doživela uradni rekord pri obisku — v njej je bilo na vsaki predstavi okrog štiri tisoč gledalcev.

»Lep je občutek, da pride gledat Gledališče v hiši toliko ljudi, kot bi bila kakšna tekma,« je dejal scenarist nanizanke Novak Novak.

Res, dvorana je bila zapolnjena do zadnjega kotečka. Obiskovalke so bile v večini, tako da ni čudno, če so se Rodoljubu Petroviću utrnile te sočutne besede v besednem dvoboju s svojo taščo:

»Poglejte v dvorano, kakšno svobodo uživamo mi moški: z ene strani je žena, z druge pa tašča!«



Šopek veselja za osmi marec

Ljubljankam so to pikro pripombo vzele tako, kot je bilo pričakovati: nagradile so jo s ploskanjem.

Tašča Nikolajevička pa Rodoljubu ni ostala dolžna:

»Dragi zet, dandanašnji so tašče bolj iskane kot nafta! Tako je imela tašča pač zadnjo besedo, dvorana pa je odmevala v ploskanju.

Olga Petrović je bila simpatična, šarmantna, zapeljiva, nardarjena, graciozna itd., predvsem pa skromna.

Vasa S. Tajčić, ki je na to prireditev prišel, kot je sam zatrnil, s padalom, ki pa se je v odločilnem trenutku izkazal za navaden nahrbtnik, a je k sreči imel pri sebi tudi dežnik in tako mehko pristal, je razložil, zakaj je on, mednarodni kavalir na visoki nogi z izkušnjami še iz uglajenih starih časov, ostal sam:

»Zakaj bi se bil ženil z eno samo žensko, če bi tako spravljal v obup moje neštete oboževalke!«

(Pripomba poročevalca Dogovorov: iz zanesljivih virov, ki so blizu Vasi S. Tajčiću, smo zvedeli, da se je nenadkriljivi kavalir kljub znano spretnim

Ljubljankam vrnil v Beograd, ne da bi bil obiskal Magistralat.)

Pa še to je na Gospodarskem razstavišču samotni neugnani častilec ženskih src Vasa S. Tajčić zabrusil mladeniču Rodoljubu Petroviću:

»Jasno je, da smo pravi moški samo mi, ki nas krasijo brki. Moški brez brkov je kot Slovenija pozimi brez snega!«

Baba Vuka je svojemu sinu, ki je imel toliko lepih možnosti (najboljša je bila sovaščanka, pri osemindvajsetih še nedotaknjena in lepo zalita), a se je nesrečnež odločil za to suho Olgo, prinesla v košari kačkavala in mesa, da ne bodo, oprostite izrazu, »pocrkali« zaradi nekakšne shujševalne diete.

»Nekoč je naš narod rekel, da mora biti ženska taka, da jo ima moški za kaj prijetil!« je še poudarila baba Vuka.

Še veliko šaljivih besed je padlo na račun enega in drugega spola.

Veselo je bilo tudi zato, ker so se Beograjčani solidno odzvali vabilu za pomoč potresnemu Kozjanskemu. Čisti dohodek obeh ljubljanskih predstav pojde za Kozjance pa tudi polovi-

ca čistega dohodka z nastopov v drugih krajih.

Med prireditvijo je direktor CP Pavlihe in glavni urednik založniškega sveta Ludvik Burger sporočil, da so v tem podjetju sklenili proslaviti tridesetletnico osvoboditve naše domovine tako, da bodo opremili knjižnico nove šole v Ponikvi. Odločitev CP Pavlihe je požela odobravanje aplavz.

Odobranje in priznanje pa zasluži tudi mestni koordinacijski odbor za pomoč potresnemu območju na Kozjanskem, ki je pripravil gostovanje beograjskih igralcev in njihovih gostov: ansambla Saše Subote, pevcev Marjane Deržaj, Duška Lokina in Predraga Gojkovića — Cuneta. Omenimo naj, da je ekipa obiskala tudi Kozjance iz šentjurske občine in z njimi prisrčno pokramljala kot prijatelj s prijateljem.

Takih akcij si še želimo, ker dokazujejo, da solidarnost ne pozna meja, ker se tako Jugoslavoani še bolje spoznavamo in ne nazadnje zato, ker je humor sol življenja, kot pravi slovenski pregovor.

VLADIMIR JERMAN